

Istentisztelet 2021. augusztus 29.

Józan Krisztuskövetés

Fohász: Téged illet a dicséret, ó, Isten, a Sionon! Neked teljesítik a fogadalmakat. Te hallgatod meg az imádságot, hozzád fordul minden ember. Erőt vettek rajtunk a bűnök, de te megbocsátod vétkeinket. Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével! **Ámen** (Zs 65,2-5)

Gyülekező ének: 65,1-3 – A Sionnak hegyén, Úr Isten, tied a dicséret

Fennálló ének: 122,1 – Örülök az én szívembe’

Nagy ének: 455,1-5 – Testvérek, menjünk bátran...

Lekció: Mk 13,1-13

Jézus jövődölése a templomról. A nagy megpróbáltatás ideje

1 Amikor Jézus kiment a templomból, egyik tanítványa így szólt hozzá: **Mester, nézd, mekkora kövek és mekkora épületek!** 2 Jézus ezt mondta neki: Látod ezeket a nagy épületeket? **Nem marad itt kő kövön**, amit le ne rombolnának.

3 Amikor az Olajfák hegyén ült, a templommal átellenben, **maguk között** megkérdezte tőle Péter, Jakab, János és András: 4 Mondd meg nekünk, **mikor történnek** meg ezek, és **mi lesz annak a jele**, hogy mindez beteljesedik? 5 Jézus pedig így kezdett beszélni hozzájuk: **Vigyázzatok, hogy senki meg ne tévesszen titeket!** 6 Sokan jönnek majd az **én nevemben**, és azt mondják: Én vagyok! – és **sokakat megtévesztenek**. 7 Amikor pedig háborúkról és háborús hírekről hallotok, **ne rémüljete meg**: ennek meg kell történnie, de **ez még nem a vég**. 8 Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, mindenfelé földrengések és éhínségek lesznek: ez csak a vajúadás kínjainak kezdete. 9 Ti pedig **vigyázzatok magatokra**: mert bíróságoknak adnak át titeket, zsinagógákban vernek meg, helytartók és királyok elé állítanak **énértem, tanúbizonyságul nekik**. 10 Előbb azonban minden nép között hirdetni kell az evangéliumot. 11 Amikor pedig elhurcolnak és átadnak titeket, **ne aggódjatok előre**, hogy mit mondjatok, hanem azt mondjátok, ami **megadatik nektek abban az órában**, mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek. 12 Akkor majd testvér a testvérét, apa a gyermekét adja halálra, gyermekek támadnak szüleik ellen, és megölik őket, 13 és mindenki gyűlöl majd titeket **az én nevemért**; de **aki mindvégig kitart, az üdvözüli**.

Imádkozzunk:

Mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztus által, örömmel jöttünk színed elé, hogy megvalljuk irántad való bizalmunkat. Kihez mehetnénk, hiszen Te vagy életünk gondviselője. Téged illet a hála és köszönet mindazért, amit a szükségesen túl is megadtál számunkra, köszönjük otthonunkat, szereteteinket, azt, ha szeretetben, békességben élhetünk és ezen felül Téged vallhatunk Urunknak, igédvel táplálkozhatunk. Köszönjük a templomot, a gyülekezeti közösséget is, a hovatartozásnak ezt a biztos pontját, és hogy összejöhetünk ma is ezen a megszentelt helyen igéd hallgatására.

Eléd hozzuk szívünk tartalmát: terheinket és örömeinket, kérdéseinket és kísértéseinket is, hogy Tőled kérjük az erőt, bölcsességet és reménységet a földi

vándorúthoz, amelyen vezetsz. Hadd tudjunk az egy kijelölt úton rendületlenül követni Téged a cél felé haladva. Ne engedd, hogy bárki vagy bármi is megtévesszen és letérítsen róla, hanem tanuljunk hinni, remélni, szeretni és bízni Benned. Kérjük hát igéd üzenetének a megértését, szívünkben való cselekvését ma is. Ezzel a várakozással tekintünk Rád. *Ámen*

Igehirdetés előtti ének: 370,2 – Te, szentségnek új világa...

Alapige: Mk 13,5 „Vigyázzatok, hogy senki meg ne tévesszen titeket!”

Kedves Testvéreim,

Márk evangéliuma meglehetősen nehéz 13. fejezetének az első szakaszával van ma dolgunk, ahol apokaliptikus képek és üzenetek sorakoznak előttünk. Nem könnyű ezeket értelmezni, könnyen félre lehet magyarázni, ezért óvatosan szeretnék róla beszélni, úgy ahogyan értem, és azt, ami üzenetté formálódott belőle a számomra.

Először is fontosnak tartom leszögezni azt a tényt, hogy Márk szerint az Úr Jézusnak ezek a beszédei nem a nagy nyilvánosság előtt hangzottak el. Ilyen súlyos mondanivalót nem mindenki tud elfogadni, vele mit kezdeni, ez kemény eledel. Néhány tanítványa – az evangélista később konkrétan is felsorolja, hogy Péter, Jakab, János és András – kapja kérdezősködésükre Tőle ezeket a válaszokat. Az egész pedig azzal kezdődik, hogy amikor kifelé mennek a templomból, valamelyikük rámutat: *„Mester, nézd, mekkora kövek és mekkora épületek!”* Mert őket is jóleső büszkeség tölthette el a templom láttán. Rendkívül felemelő lehetett a jeruzsálemi templom a maga szépségében, pompájában. Hatalmas köveiből a megmaradtakat ma is csodálattal szemlélhetik a turisták. A templomhoz ragaszkodó zsidókban azonban volt egy olyan szemlélet is, hogy ez a templom örökre itt áll, Isten nem engedheti meg, hogy baja essék. A hatalmas kövek is ezt sugallták. Ezért lehetett megdöbbenő Jézus reakciója: *„Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának.”*

Nemcsak az épület túlhangsúlyozásának a veszélyére utal ez, hanem arra is, hogy önmagában egy templom formájú vagy kinézetű épület még nem templom. Csak akkor lesz és marad az, ha betölti a rendeltetését. Jézus idejében ez egyre kevésbé volt így... És ha már nem felel meg a rendeltetésének, elveszíti megszentelt jellegét, akkor már csak egy épület, jobb esetben akármi másra használják, ahogyan arra manapság is egyre több példa van. Vegyük észre, és ne vegyük jóváhagyólag tudomásul, hogy annyi minden(ki) tolakszik a templomokba! De nem az ígét hallgatni, hanem az ige helyére kerülni! Vajon a templomaink valóban azok a megszentelt helyek, ami a küldetésük lenne, úgy kezeljük őket, úgy viszonyulunk hozzájuk? Imádság háza, ahol az élő Isten ígéje van a középpontban?

Az Olajfák hegyéről a tanítványok elé tárul a templom épületegyüttesének lenyűgöző látványa, és a templom pusztulásáról hallott próféciaát megértve, azonnal kapcsolatba hozzák azt a végső idők eseményeivel. Mert amikor az Úr Jézus a

templom lehetséges pusztulását említi, a tanítványok automatikusan nem is tudnak másra gondolni, mint a végidőre, aminek a zsidóság hite szerint a természet jelenségeihez hasonlóan félreismerhetetlen jelei vannak. Ez akkor a templom végét is jelentené, hiszen egyébként Isten hogyan engedhetne ilyet meg... Ezért a négy tanítvány, amikor az Olajfák hegyén a templommal átellenben ülnek, maguk között megkérdezi Jézustól: **„Mondd meg nekünk, mikor történnek meg ezek, és mi lesz annak a jele, hogy mindez beteljesedik?”** Látjuk, hogy nem is vonják kétségbe Jézus szavait, de foglalkoztatja őket, szeretnének többet megtudni: mikor és milyen látható jelek mellett fog ez bekövetkezni?

Mit mond nekik az Úr Jézus? Nem kapnak menetrendet, kézikönyvet, semmit, amit konkrétan szeretnének. De szól arról, hogy vannak intő jelek, amiket észre kell venni. Mik ezek? Itt elsősorban a jeruzsálemi templom és a város pusztulására utal. Az Ő eljövetele az már külön témakör, a fejezet folytatásában lehet róla olvasni... Azonban a legfontosabb a készenlét, józanság, éberség, állhatatosság... Ennek kell jellemezni az övéit!

Kedves Testvéreim! Erre komolyan figyeljünk mi is. Az Úr Jézus nem ad pontos eligazításokat, ami alapján mindent azonosítani, behelyettesíteni lehet és csalhatatlanul felismerni a **mikor**-t, de még a **jeleket** sem. **„Jézus pedig így kezdett beszélni hozzájuk: Vigyázzatok, hogy senki meg ne tévesszen titeket!”** Vagyis Ő józanságra és éberségre int, mert a választottak veszélyben vannak. Világos és tiszta látásra van szükségük ahhoz, hogy csapdába ne essenek, megtévesztések áldozatává ne váljanak – meg mi sem. Mert könnyen össze lehet keverni és félreérteni a dolgokat. A megtévesztés pedig úgy jelentkezik, hogy valaki-valami Krisztusnak, krisztusinak mutatja magát, ami pedig nem az. A látszat nem egyezik a valósággal. Hamisítják Őt. A jót, az értéket szokták hamisítani, azt ugyanis érdemes. Azt mondják, a hamis pénzt is úgy lehet felismerni, ha az igazinak a sajátos jegyeit jól ismeri valaki. Ezért kell nekünk is az Úr Jézusra, igéjére összpontosítani, az Ő sajátos jegyeit jól ismerni, hogy felismerjük és leleplezzük a hamisítványt, a megtévesztést.

Ezzel a kísértéssel bizony sokszor találkozunk, és talán nem is vesszük észre, pedig akik Jézus nevét a szájukra veszik ma a világban, ahol Őrá hivatkoznak, még egyáltalán nem biztos, hogy azok Uruként is szeretik és követik Őt, hanem esetleg csak jó hivatkozási alap ez nekik a hívőknél a maguk elfogadtatására. **„Sokan jönnek majd az én nevemben, és azt mondják: Én vagyok! – és sokakat megtévesztenek.”** Aki Jézus nevét emlegeti, könnyen lehet, hogy ezt csak ügyes fogásnak tekinti ahhoz, hogy kételkedő, vagy akár hívő emberek bizalmát is megnyerje. **„... sokakat megtévesztenek”,** mondja Jézus. Legyünk azért éberek. Mert az Ő szava ad végső eligazítást, és nem embereké.

A tanítványokat az Úr Jézus józanságra inti abból a szempontból, hogy ne tragédiaként éljék meg a megpróbáltatásokat, nehézségeket, még az üldöztetést sem. Mert akinek az Ő neve valóban kedves és szent, annak számolnia kell azzal, hogy az Ő nevéért a világban nem fog tetszést és népszerűséget aratni. **„Ti pedig vigyázzatok**

magatokra: mert bíróságoknak adnak át titeket, zsinagógákban vernek meg, helytartók és királyok elé állítanak énértem, tanúbizonyságul nekik". Ez bizony az első hallásra nem sok jóval kecsegtet, de a tanítvány útja sem lehet más, mint a Mesteréé. Azonban, akinek az Ő neve drága, az többet lát az üldözésnél: tanítványi küldetést, a bizonyoságtétel lehetőségét. Ami nagyon egybecseng azzal, hogy a tanúbizonyság az eredeti nyelvben ugyanúgy a *mártírium* szóval van kifejezve, mint a vértanúság. És milyen jó, hogy az Újszövetség így mutatja be az apostolokat a Szentlélek kitöltése után!

Azt is jó látni, hogy Jézus ezzel nem akarja megijeszteni a tanítványait, sőt inkább bátorítja őket, hiszen nincsenek egyedül. Ezért mondja: *„ne aggódjatok előre, hogy mit mondjatok, hanem azt mondjátok, ami megadatik nektek abban az órában, mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek*". Bizony, hányszor előre megtelik a szívünk aggodalmaskodással, pedig fogalmunk sincs, mi vár ránk, mire kellene felkészülnünk. Ő azonban jelenlétét ígéri, a Szentlélek által, aki által velünk van, tanácsol, vezet, bátorít és erőt önt belénk. Bárcsak mernénk ezzel az erőforrással mindig számolni! Milyen hatalmas ígélet: megadatik nektek – Tőle, felülről. Mikor? Nem előre, de abban az órában, a szükséges pillanatban, vagyis a megfelelő időben és nem utólag, megadatik a szó a bizonyoságtételhez.

Kedves Testvéreim, ne úgy értelezzük ezt, hogy egy lehengerlő válasszal a vádlott győzedelmesen kiszabadul a szorongatásból, bár olykor ez is előfordulhat. Ott, ahol a vérszerinti kapcsolatok is felbomlanak, *„és mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért*", nem valamiféle frappáns válasza kell gondolnunk, amit a Szentlélek a szánkba ad. Hanem arra a bizonyoságtételre, az Úr Jézus hiteles megvallására és képviselésére, amelynek szól az ígélet: *„de aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog*".

Micsoda kilátások – mondhatná valaki. Az Úr Jézus sorsközösséget vállalt velünk, amikor emberré lett és végigjárta az útját értünk, ment egészen a Golgotára. Tanítványnak lenni a részünkről jelent sorsközösséget Vele. Vagyis, nem történik semmi több a tanítvánnyal sem, mint a Mesterrel. Ezen az úton, Vele, lehet kitartani és megmaradni az Ő kegyelmében. A keskeny úton járás sosem volt könnyű, de olyan ígélet fűződik hozzá, amiért egyedül ezen az úton érdemes járni. Hiszen Jézus a társ, az „idegenvezető”, Ő az út, Vele célba lehet érni. Erre az útra, a Vele és Mellette való kitartásra bátorít minket Ő ma is. *Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy időnként keményebb eledellel is táplálsz, nehezebb dolgokat is mondasz nekünk, mert azt akarod, hogy növekedjünk a hitben. Hálát adunk azért a figyelmeztetésért, amely józanságra és megfontolásra int minket. Bizony, könnyen megtéveszthetők vagyunk, hamar bedőlünk a kegyes beszédeknek és hagyjuk magunkat félrevezetni. Meg a szívünk is megcsal, a vágyaink is befolyásolnak.

Köszönjük az ébresztőt, hogy éberségre hívsz, hadd törekedjünk arra a tisztaságra és szentségre, amely a Te gyermekeidnek a védjegye. Köszönjük, hogy vállaltad az emberlétet, annak minden nyomorúságát, és hogy mi is közösségben lehetünk Veled. Segíts, hogy tudjuk elfogadni a Veled való járás öröme és áldása mellett azt is, ami bántó, fájó, hiszen Te is hordoztál értünk gúnyt, megvetést és bántalmazást. Hadd tudjuk így betölteni tanítványi küldetésünket.

Adj vezetést és bölcsességet felismerni a hamisítványokat, és a Te tiszta igédhez ragaszkodni, abból meríteni, azon növekedni és Rólad tanúbizonyságot tenni az életünkkel is. Hadd tehessük mindezt derűvel, örömmel, azzal a belső békességgel, amit a világ nem adhat, de Te betöltöd vele gyermekeidet.

Könyörgünk most is a velünk együtt vándorlókért, meg azokért is, akiknek csatlakozását kérjük és várjuk, áldd meg őket. Könyörülj a betegeken, szenvedőkön, gyászolókon, kísértések, próbák között vergődőkön, hogy megerősödjenek Benned és ne tévesszék meg őket hamis krisztusok, hiszen amikor az ember sebezhető, akkor nagyobb a támadás ellene. De hisszük, hogy van hatalmad gyermekeidet megőrizni és a földi vándorúton végigvezetni, a célig. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás...

Záró ének: 455, 6-9 – *Úgy járunk itt, lenézve, mint ismeretlenek...*